

ВОСЕНЬ, ВОСЕНЬ, ВОСЕНЬ...

У абласным краязнаўчым музеі адкрылася персанальная выстаўка вядомага віцебскага мастака Віктара Андросава, прысвечаная 35-годдзю творчай дзейнасці. Выпускнік факультэта жывапісу Ленінградскага мастацкага інстытута імя І.Я. Рэпіна, вучань заслужанага дзеяча мастацтваў Расіі прафесара А.Д. Зайцава, а таксама прафесараў В.В. Сакалова і Л.В. Худзякова, Віктар Аляксандравіч нават не спрабаваў мяняць манеры пісаць. І ў першую чаргу таму, што навучылі яго гэтай манеры вельмі вядомыя, паважаныя ім мастакі. Напэўна, не было патрэбы шукаць нешта іншае: ён самавыкладаўся і атрымліваў ад сваёй работы задавальненне.

Вельмі любіць мастак восень. На выстаўцы безліч твораў, паглядзеўшы якія і мы палюбім гэту пару года. Залатыя бярозкі, вогненна-чырвоныя асіны, цёмна-зялёныя купчастыя елкі і стромкія сосны, раскідзістыя дубы з парудзелым лісцем, празрыстыя лужыны, у якіх адбіваецца свінцовае неба і прыгожа апрануты лес, клін жураўлёў над ім... Барацьба халодных і гарачых колераў. Усё заўважана зоркім вокам мастака і перанесена на палатно.

Чаму менавіта восень на большасці карцін? Пэўна, прысутнічае нейкая адпаведнасць узросту – мастак уступіў у пару чалавечай восені і хацеў з гэтай прычыны выказацца. Яго восень не гнілая, перамешаная гразёй са снегам, а пад яго настрой – вясёлая, стракатая, шматколерная. Так і цягне паблукаць сярод напісанага ім лесу, падабраць сярод рознакаляровага дывана з апалага лісця намалёваныя ім грыбы, узняць угору галаву і палюбавацца выпісанымі ім гронкамі рабін. Усё дыхае рэальнасцю, радуе вока і цешыць душу.

Нарадзіўшыся ў Тбілісі, Віктар Андросаў быў прызваны ў рады Савецкай Арміі і тры гады праслужыў радавым пры акадэміі імя Суворова ў Ленінградзе. Ваеннае начальства не пярэчыла, каб ён хадзіў вольнаслухачом у рэпінскі інстытут. Там хлопца заўважылі. Пасля службы ўчарашні салдат здаў экзамены і быў залічаны ў гэту прэстыжную навучальную ўстанову. Пасля яе заканчэння быў накіраваны ў Віцебск і ўжо ніколі з ім не раставаўся. Працаваў у мастацка-вытворчых майстэрнях, выкладаў на мастацка-графічным факультэце педінстытута. Цяпер на пенсіі. Вырасціў дваіх сыноў, сад на ўласнай дачы. Адкрытая душа мастака ўбірае ў сябе ўсю прыгажосць Беларусі, якая стала яму радзімай, каб потым перадаць сваё ўспрыняцце прыгожага нам, глядачам. Як прайсці міма яго «Восеньскага Віцебска», «Віцебска над Дзвіной»? Будзеш шукаць куточкі нашага старажытнага горада на яве пранікшыся поглядам мастака. Нацюрморты, партрэты, любімы мастаком бэз, юная асоба, што падставіла сонцу на пляжы прыгожае цела... і зноў – восень, восень, восень... Цёплая, загадкавая, казачная... Як талент мастака.

Таццяна КУЗЬМІЧ